

ΕΤΟΣ 69ον

30 Μαΐου 2021

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 22 (3548)

Ο ΕΠΑΝΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ

Όπως στήν πρώτη Έκκλησία, ἔτσι καί στούς καιρούς μας οἱ χριστιανοί ζοῦμε ἕναν πειρασμό, ὁ ὁποῖος μᾶς ὠθεῖ νά ἀρνηθοῦμε τήν προτροπή τοῦ Χριστοῦ στούς μαθητές του νά πορευθοῦν καί νά κηρύξουν τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου σέ ὅλους τούς λαούς, βαπτίζοντας τούς ἀνθρώπους καί διδάσκοντάς τους νά τηροῦν ὅσα ὁ ἴδιος δίδαξε (Ματθ. 28,19-20). Εἶναι τό αἶσθημα τῆς αὐτάρκειας, ὅτι δηλαδή εἶναι ἀρκετό τό Εὐαγγέλιο νά κηρυχθεῖ στούς οἰκείους, στούς δικούς μας ὡς πρός τή γλώσσα καί τήν καταγωγή καί τίς ιδέες. Εἶναι ἀρκετοί οἱ δικοί μας γιά τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Αὐτοί ἄλλωστε τό ἐπιζητοῦν. Δέν χρειάζεται νά καταβάλλουμε κόπο γιά τούς ἄλλους, διότι, ἐκτός τῆς δυσκολίας τοῦ εὐαγγελισμοῦ τους, εἶναι διαφορετικοί ἀπό ἐμᾶς. Πῶς θά τούς ἐντάξουμε στή δική μας κοινότητα; Πῶς θά τούς πείσουμε ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἀλήθεια; Κι ἂν ἔλθουν στήν Έκκλησία, μήπως πάρουν τίς θέσεις καί τά προνόμιά μας; Ἀκόμη ὅμως κι ἂν δέν συμβεῖ αὐτό, ὁ κόπος πού θά πρέπει ὅσοι πιστεύουμε νά καταβάλουμε εἶναι δυσανάλογος τῶν ἀποτελεσμάτων. Ἔτσι ἡ αὐτάρκεια ὀνομάζεται ρεαλισμός καί γίνεται παραίτηση ἀπό τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ. Ἀφοῦ ἐμεῖς σωζόμαστε, καλά εἴμαστε.

Ἡ ἱεραποστολή

Ἡ Έκκλησία ἀντιμετώπισε αὐτόν τόν πειρασμό καλλιεργώντας τήν ἱεραποστολή. Ἀμέσως μετά τό μαρτύριο τοῦ πρωτομάρτυρος καί ἀρχιδιακόνου Στεφάνου, πολλοί ἀπό τούς χριστιανούς τῆς Παλαιστίνης διεσπάρησαν καί βρέθηκαν σέ περιοχές ὅπου ὑπῆρχαν «ἐλληνιστές», δηλαδή Ἰουδαῖοι, οἱ ὁποῖοι μιλοῦσαν ἐλληνικά, πίστευαν στόν Ἰουδαϊσμό, ἀλλά εἶχαν ἐπηρεαστεῖ ἀπό τή συνύπαρξή τους στή διασπορά μέ τούς εἰδωλολάτρες Ἑλληνες. Ἀρχικά λοιπόν ὅσοι εἶχαν γίνει χριστιανοί κήρυτταν τήν πίστη μόνο στούς Ἰουδαίους, σέ ἐκείνους πού καί μιλοῦσαν

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. ια' 19-30)

Οι Απόστολοι ευαγγελίζονται τόν Χριστό

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, διασπαρέντες οἱ ἀπόστολοι ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ διῆλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, μηδενὶ λαλοῦντες τὸν λόγον εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίοις. Ἦσαν δέ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς, ευαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν. Καὶ ἦν χεὶρ Κυρίου μετ' αὐτῶν, πολὺς τε ἀριθμὸς πιστεῦσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἠκούσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὄρα τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις περὶ αὐτῶν, καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας· ὃς παραγενόμενος καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐχάρη, καὶ παρεκάλει πάντας τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως καὶ προσετέθη ὄχλος ἱκανὸς τῷ Κυρίῳ. Ἐξῆλθε δὲ εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας ἀναζητῆσαι Σαῦλον, καὶ εὐρὼν αὐτὸν ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν. Ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ διδάξαι ὄχλον ἱκανόν, χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατῆλθον ἀπὸ Ἱεροσολύμων προφῆται εἰς Ἀντιόχειαν· ἀναστὰς δὲ εἰς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἄγαθος ἐσήμανε διὰ τοῦ Πνεύματος λιμὸν μέγαν μέλλειν ἔσσεσθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην· ὅστις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Τῶν δὲ μαθητῶν καθὼς ἠύπορετό τις, ὄρισαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς· ὃ καὶ ἐποίησαν ἀποστείλαντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου.

ἐβραϊκά καὶ ἀκολουθοῦσαν τίς ἰουδαϊκὴς παραδόσεις. Τούς ἦταν δύσκολο νά ἀνοιχτοῦν σέ ἐκείνους πού δέν ἦταν ἀκραιφνεῖς Ἰουδαῖοι, ἀπό τή στιγμή πού δέν μιλοῦσαν τή γλώσσα καί ζοῦσαν ἀνάμεσα σέ εἰδωλόατρες. Κάποιοι ὅμως τόλμησαν. «Ἀφοῦ εἰσῆλθον στήν Ἀντιόχεια, κήρυτταν στοὺς ἐλληνόφωνους Ἰουδαίους τό χαρμόσυνο μήνυμα ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Κύριος» (Πράξ. 11,20). Ὑπερέβησαν τήν αὐτάρκεια καί τό ἀποτέλεσμα ἦταν ἐκπληκτικό. Καθὼς «ἡ χεὶρ Κυρίου μετ' αὐτῶν ἦν», ἡ δύναμη τοῦ Χριστοῦ ἦταν μαζί τους, μέγας ἀριθμὸς ἀνθρώπων ἀφοῦ πίστεψε, ἐπέστρεψε πρὸς τόν Κύριο.

Ὁ πειρασμός τῆς ἐκκοσμίκευσης

Τά χαρακτηριστικά αὐτῆς τῆς κατάστασης τά βιώνουμε τόσο στόν κόσμο ὅσο καί στήν Ἐκκλησία καί σήμερα. Ἀπό τή μιά ὁ κόσμος αἰσθάνεται τήν αὐτάρκεια νά μπορεῖ νά ζεῖ χωρίς Θεό, χωρίς νόημα αἰωνιότη-
τας, γι' αὐτό καί λαιδορεῖ τήν πίστη καί ἀρνεῖται νά συζητήσῃ γιά τόν

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Κατά τίς ἡμέρες ἐκεῖνες, ὅσοι εἶχαν διασκορπισθεῖ, ἐξαιτίας τοῦ διωγμοῦ τῆς ἐκκλησίας κατά τόν λιθοβολισμό τοῦ Στεφάνου, ἔφθασαν μέχρι τή Φοινίκη, τήν Κύπρο καί τήν Ἀντιόχεια, ἀλλά δέν κήρυτταν τόν λόγο σέ κανέναν ἄλλο, παρά μόνο στούς Ἰουδαίους. Ἦταν μερικοί ἀπό αὐτούς, Κύπριοι καί Κυρηναῖοι, οἱ ὅποιοι ἦλθαν στήν Ἀντιόχεια καί κήρυτταν στούς ἑλληνιστές Ἰουδαίους τό εὐαγγέλιο γιά τόν Κύριο Ἰησοῦ. Καί ἡ δύναμη τοῦ Κυρίου ἦταν μαζί τους, πολλοί δέ πίστεψαν καί προσῆλθαν στόν Κύριο. Ἐφθασε ἡ εἶδηση γι' αὐτούς στήν ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων καί ἔστειλαν τόν Βαρνάβα νά μεταβεῖ στήν Ἀντιόχεια. Μόλις ἦλθε αὐτός καί εἶδε τή χάρη τοῦ Θεοῦ, χάρηκε καί προέτρεπε ὅλους νά παραμένουν πιστοί στόν Κύριο μέ ὅλη τήν καρδιά τους, γιατί ὁ Βαρνάβας ἦταν ἄνθρωπος ἀγαθός καί πλήρης ἀγίου Πνεύματος καί πίστεως. Ἔτσι, προστέθηκαν πολλοί ἄνθρωποι στόν Κύριο. Μετέβη ὁ Βαρνάβας στήν Ταρσό γιά νά ἀναζητήσει τόν Σαῦλο, ὅταν δέ τόν βρῆκε τόν ἔφερε στήν Ἀντιόχεια. Ἐλάμβαναν μέρος οἱ δύο τους στίς συνάξεις τῆς ἐκκλησίας ἐπί ἓνα ὀλόκληρο ἔτος καί δίδαξαν πολύ πλῆθος, στήν Ἀντιόχεια ὀνομάσθηκαν γιά πρώτη φορά οἱ μαθητές «χριστιανοί». Κατά τίς ἡμέρες ἐκεῖνες, ἦλθαν στήν Ἀντιόχεια ἀπό τά Ἱεροσόλυμα προφῆτες. Ἐνας ἀπ' αὐτούς, ὀνόματι Ἄγαθος, σηκώθηκε καί προειδοποίησε, μέ τή δύναμη τοῦ Πνεύματος, ὅτι θά ἐνσκήψει μεγάλη πείνα σέ ὅλη τήν οἰκουμένη, ἡ ὁποία καί πράγματι ἔγινε ἐπί τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου. Ἀποφάσισαν λοιπόν οἱ μαθητές νά στείλει ὁ καθένας, ἀνάλογα μέ τήν οικονομική του κατάσταση, βοήθεια στούς ἀδελφούς πού κατοικοῦν στήν Ἰουδαία, πράγμα τό ὁποῖο καί ἔκαναν, καί ἔστειλαν τή βοήθεια στούς πρεσβυτέρους τῶν Ἱεροσολύμων μέ τόν Βαρνάβα καί τόν Σαῦλο.

(Ἀπό τή νέα ἔκδοση: Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βουλγάρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

Θεό. Δέν θέλουν νά ἀκούσουν γιά τήν πίστη, τήν ὁποία θεωροῦν κατάλοιπο τοῦ παρελθόντος. Καί παρότι φαίνεται καθημερινά ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι παντοδύναμος, ὅτι ὁ θάνατος συντρίβει τίς ὅποιες ψευδαισθήσεις μας, ἐντούτοις ἐξακολουθοῦν νά παραμένουν στήν αὐτάρκειά τους ὅτι μποροῦν χωρίς τόν Θεό!

Ἀπό τήν ἄλλη, ὑπάρχει καί ἐντός τῆς Ἐκκλησίας ἓνα ρεῦμα, τό ὁποῖο εἶναι ἐγκλωβισμένο στή δική του αὐτάρκεια. Χρησιμοποιεῖ ὡς ἐπιχείρημα τόν φόβο τῆς ἐκκοσμικευσης, ὅτι δηλαδή γιά νά ἀκουστεῖ τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου οἱ χριστιανοί πρέπει νά μιλήσουμε τή γλώσσα καί νά ἀκολουθήσουμε τίς τακτικές τοῦ κόσμου, νά παραδοθοῦμε στό ἐπιτεύγματα τῆς ἐποχῆς μας, νά χάσουμε τήν καθαρότητά μας καί νά «χαλαρώσουμε» τήν πίστη. Ἔτσι, αὐτό τό ρεῦμα δείχνει μία Ἐκκλησία μέ νοοτροπία φόβου πρὸς τόν κόσμο, πού κλείνεται στό χτές, παραθεωρώντας ὅτι

30 Μαΐου 2021: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Ἡ τῆς Σαμαρείτιδος ἑορτή, ἐν ἣ ὁ Χριστός μεσσιαν ἐαυτὸν ὠμολόγηε».

Ἰσαακίου ὀσίου, ἡγουμένου τῆς μονῆς τῶν Δαλμάτων († 383).

Ἦχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Ζ΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. ια΄ 19-30 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. δ΄ 5-42.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 6 Ἰουνίου, τοῦ Τυφλοῦ.

Ἀπόστολος: Πράξ. ιστ΄ 16-34 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. θ΄ 1-38.

Ὁ Χριστός μᾶς καλεῖ σέ μία συνεχή Ἀνάσταση, δηλαδή ἐπ-ανάσταση ἀπέναντι στό βόλεμα τῆς ἀτομικῆς μας σωτηρίας καί ζητᾶ νά μιλήσουμε, νά συζητήσουμε μέ τόν κόσμο, νά μήν φοβηθοῦμε νά ἀποδεχτοῦμε καί ὅ,τι δέν βλάπτει τήν πίστη μας, συγκαταβαίνοντας στά πρόσωπα καί ὄχι στίς νοοτροπίες. Αὐστηροί πρός τόν ἑαυτό μας, ἐπεικεῖς πρός τούς ἄλλους ἦταν καί εἶναι ὁ ἀληθινός τρόπος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἵ δρόμος τοῦ Χριστοῦ

Ἄς ξαναβροῦμε τό ἦθος καί τόν τρόπο τῆς ἱεραποστολῆς. Ἄς ὑπερβροῦμε τήν αὐτάρκειά μας. Καί τήν ἴδια στιγμή ἄς μή φοβόμαστε τήν κοσμική αὐτάρκεια. Ἡ περιθωριοποίηση τῶν χριστιανῶν καί ὁ διωγμός – σωματικός, ψυχολογικός, ἠθικός, πνευματικός– εἶναι σημεῖο τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, τόν ὁποῖο καλοῦμαστε νά σηκώσουμε. Μέσα στήν ὅποια ὅμως ἀπόρριψη ὀφείλουμε νά μήν ἐγκαταλείψουμε τό ὄραμα νά συνδράμουμε ὥστε καί ἄλλοι νά ἀποκτήσουν εὐκαιρίες νά γνωρίσουν τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου. Νά προβληματισθοῦν. Νά καλλιεργήσουν ἀνησυχίες, πού ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ θά βοηθήσει νά γίνουν μονοπάτια σωτηρίας. Αὐτός ὁ δρόμος χρειάζεται τόλμη, ἰδίως γιά τή νεότερη γενιά. Ὁ ἐπανευαγγελισμός τῶν ἀνθρώπων εἶναι ζητούμενο, διότι μᾶς δείχνει ὅτι δέν φτάνει νά σωθοῦμε μόνοι μας. Ἡ δεκτικότητα καί ἡ ἀγάπη ἄς μᾶς κάνουν ἀνοιχτούς στόν πλησίον. Εἶναι δρόμος ζωῆς καί ἐλπίδας καί «ἡ χεῖρ τοῦ Κυρίου» θά εἶναι «μετ΄ ἡμῶν». Χριστός ἀνέστη! Ἀληθῶς ἀνέστη!

π. Θ. Μ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος, Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
